

Johann Quistorp

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johann Quistorp, Theolog.
D. Prof. & Past. J. ad eundum ... Tilsae Stoveriae, Exequias Omnes Omnium
Ordinum Cives Academicos ... invitat : P.P. Sub Sigillo Rectoratus, die XIII.
Decembr. Anno M. DC. LIX.**

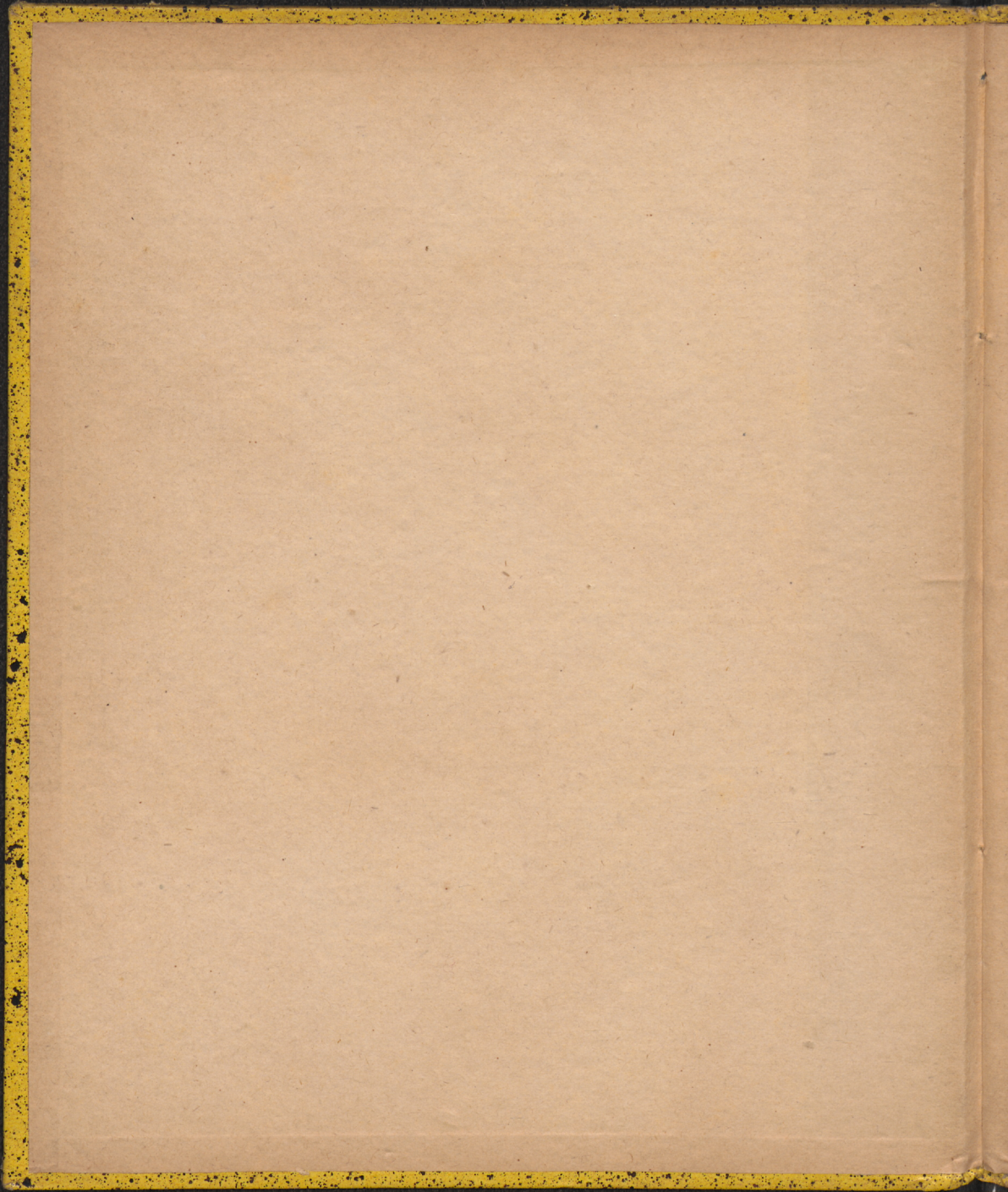
Rostochi[i]: Kilius, 1659

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774669993>

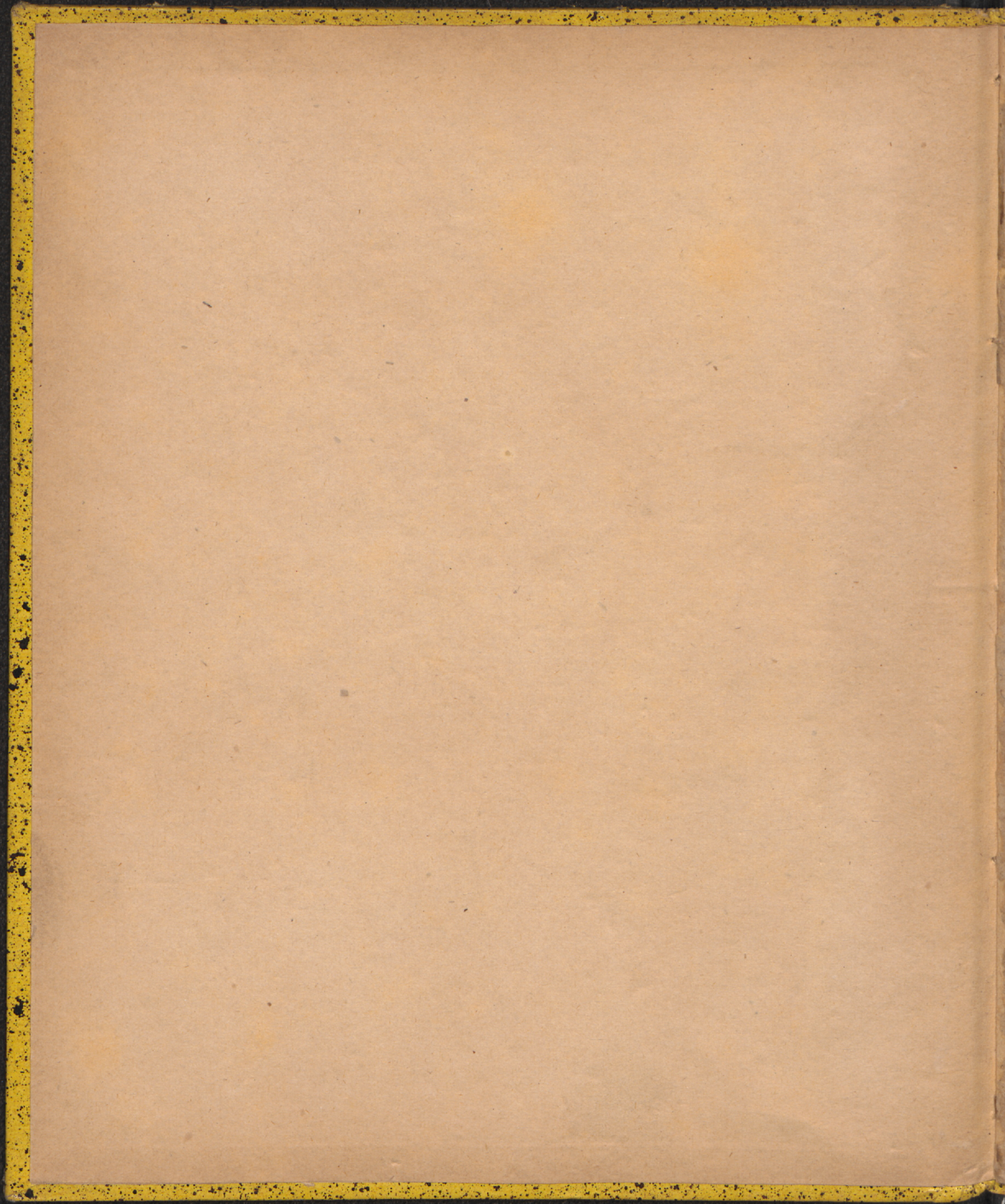
Druck Freier Zugang

Quistorp, J.
in Tils. ^{Wedig} Stöver.
Rostock 1659.

PROGRAMMA
Quo
RECTOR UNIVERSITATIS
ROSTOCHIENSIS
JOHANNES QUISTORPIUS,
ΘΕΟΛΟΓ. D. Prof. & Past. J.

ad eundem

PRÆSTANTISSIMÆ ET LAUDATISSIMÆ
MATRONE

TILSÆSTO-
VERIÆ,

Exequias,

OMNES OMNIUM ORDINUM CIVES
ACADEMICOS Studiosè benivo-
leq; invitat.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus,

die XIII. Decembr. ANNO
M. DC. LIX.

ROSTOCHI,
Typis Hæredum NICOLAI KILII, Acad. Typ.

RECTOR
JOANNES QUISTORPIUS, D.

Cùm plures reperire alias PHILOSOPHIÆ est definitiones, tùm verò non postrema est ea, quæ ab SOCRA TE apud *Platonem* in *Phadone*, aliisq; passim locis, inculcatur, quòd sit MEAETHOANATOR, Mortis meditatio, seu commentatio; quæ res quantum primâ fronte absurditatis in cætudisputantium habere videtur, tantum veritatis, quam tamen hic non explicamus. & utilitatis pollicetur, ac reapse præstat. Enim verò nihil hominæ quæ ad omnium rerum temperantiam proficit, quam frequentior brevis ævi, incertæq; vitæ hujus consideratio. Qui inter gentiles ac Paganos moderationis sæpientiæq; aliquâ laude florere, hanc sibi & suis Universi legem inculcaverunt probè, quæ NASCI & MORI juberet. Hinc CICERO *Mortem portum Malorum, ærumnosq; vita per fugium nuncupat.* Et apud *Sallustium* C. CÆSAR *Mortem in luctu atq; miseris ærumnarum requiem esse, & eâ cuncta mortalium mala dissolvi* statuit. Quin animo sissimus ille secundæ & vicesimæ legionis in superioe Germanoni exercitu legatus, DILLIUS VOCULA apud *ῥωδινῶν* Tacitum lib. IV. *Hist. exitum sibi parari lubens audit, mortemq; in tot malis hostium, ut finem miseriarum intrepide expectat.* Neq; verò credendum est *Theophrastum* sapientissimum senē, tam vivendi, quàm discendi, atq; artium doctrinarumq; perfectionem adipiscendi cupidine, inculavisse Naturam, quòd Cervis atq; Cornicibus diturnam (quorū id nihil interesset tamen) hominibus verò (quorum interfuisset omninò maxime) exiguam dedisset vitam; uti maximo TULLIO lib. III. *Tusculanarum disputationum* libro, relatum observatumq; est. Sanè enim qui vitam sibi surrogari expetit, is eapte operâ curas, sollicitudines, ærumnas, morbos aliaq; indissolabili consortio illi connexa adversa, produci postulat; ut quùm nulli omninò res secundæ sic

ex vo

ex voto fluant semper, quin meroribus identidem atq;
calamitatibus interpellentur. Extitit hic virente tæte
felix; ast inclinantibus annis, fortuna, valetudo, opes,
quæcunq; in bonis mortales putant, sæpius vacillant,
& infugam sese vertunt. Hic extra Conjugium beni-
gnos satis, faventesq; habuit cælos, nihilq; adversi ex-
pertus est, aut metuit; paullò post tamen tumultuantis
& ad imperium surrecturæ uxoris nexu irretitus, respi-
cit ac quærit priorum actionum suarum successum, fa-
teriq; cogitur, nulli se magis rei, nuptiarum vinculo, in-
terclusisse aditum, quàm prosperitati. Contrà non-
nullos à primâ statim in fantiâ ancipites exercuere ca-
sus (veluti *Cimonem*, Miltiadis filium, duro admodum
initio usum esse adolescentiæ, testis est latinissimus
Auctor, *Nepos Cornelius*) cæterum devictis postea, su-
peratisq; adversitatibus, cum increbescente ætate ad
lætiora ac magis ac secunda processerunt. Nil OCTA-
VIANO AUGUSTO CÆS. felicius dici poterat, quî
discordiis civilibus extinctis, omnibus æmulis subla-
yis, defatigatum crudelibus bellis terrarum orbem firmâ
pâce refovit ac stabilivit. Sed tot tamen victorias, tot
ubiq; erecta trophæa, tot actos triumphos, tot initos
atq; iteratos consulatus, domestica tandem mala operu-
erant, & publicæ continuæq; felicitati, privatæ cala-
mitates, & infamis filiæ Neprisq; vita labem imposue-
rant. Quosdam fortuna felices extingui non patitur,
sed ipsâ longævitate ad infestos producit ac servat casu.
Nihil MARIO mehercule beatius conspexisset populo
Romanus, si animam exhalavisset statim, ubi acto de
Teutonibus ac Cimbris triumpho, curru descenderet;
non in exilium ille pulsus, non in Minturnensis Carceris
horrorem ac squalorem, injecto in collum loro, compa-
ctus;

Etus non se circa paludem Maricæ, consecretantibus *Sulhe*
Equitibus, nudū limo obruere, oculis tantū modò ac nari-
bus eminentibus; nec deniq; emēdicatis panibus in ruina-
rum Carthaginensium tugurio inopem sustentare vitā
coactus esset; neq; eò tandem violentia processisset
usq; , uti abscissum ei caput ad inimicos Præneste refer-
retur. De POMPEIO a. quid loquemur? Qui si ante bi-
ennium, quàm ad arma cum Cæsare iretur, perfectis
muneribus theatri, *Mithridate* regnò & vitā exuto, *Se-
torio* debellato, piratis extirpatis, & purgato mari; *Hie-
rosolymis* captis; gravissimā implicitus febre deceffis-
set in Campaniā (quo quidem tempore universa Italia
vota pro eius incolumitate maximo suscipiebat studio)
defuisset utiq; fortunæ, perdendi destruendiq; eum, lo-
cus, quamq; apud superos habuerat magnitudinem, illi-
batam secum ad inferos extulisset. Scilicet

Provida Pompeio dederat Campaniæ febres

Optandas, sed multas Urbes & publica vota

Vicerunt; Igitur fortuna ipsius, & Urbis

Servatum victo caput abstulit.

Juvenalis hi sunt, quos allegavimus versus. Nulli igitur
formidanda esse Mors debet, ut quæ tumultibus, miseri-
asq; sine imponat, faciatq; uti dehinc omninò nobis li-
ceat esse tranquillis. Id utiq; ipsi Gentiles (quod su-
pra audiebamus) perviderunt, tantumq; adeò abest, ut
refugerint mori, uti vel accelerari ultimam horam pete-
rent, & frequentissimè antè, quam veniret, meditare-
tur. Nobis, qui Christiani sumus, eò studere magis his
cogitationibus, hisq; incumbere desideriis competit,
quæ novimus accuratius, non finitum saltim labores
post hanc vitam nostros, & quiete mutatum iri, sed pro-
molestius eam insuper futuram pacem, quam admirabilis
gloria

gloria ac felicitas consequatur. Hinc cuiusq; salus curæ
est sua, operam dabit, quantum possit unquam, uti statio-
nem hanc iusto impensius non amet aut teneat, sed abire
eâ, etiam cum animi quoddam prolebio, paratus sit; cre-
berrimamq; (ut id eò fiat optatius) domi suæ ha-
beat ΜΕΛΕΘΝ ΘΑΝΑΤΟΥ. Quis enim eâ in re vel Ethnicis
velit esse inferior? NOSTRA sanè, cui hanc hodiè
scriptionem impendimus, probè, quæ diximus, omnia
ponderare, præclareq; semper definire Philosophant
scivit, ut quæ in animo identidem atq; ore haberet ΜΕ-
ΛΕΘΝ ΘΑΝΑΤΟΥ. Proin PHILOSOPHAM non abs-
re dixeris; quo nomine non minus, quàm suo ipsius, dig-
noscatur. Indè factum omninò, ut quæ mortem toties
versaret, pieq; appeteret, tanquam aditum sibi ad melio-
rem vitam patefacturam; jam advenientem eo exciperet
animo, uti nemo mortalium laudatius possit ac glorio-
sius. Sed ante, quam eò nos dimiserimus usq;, de vita
STOVERIÆ, quantum pagina patietur, commentabi-
mur. Nata itaq; est sub ipsum seculi huius initium, i.e.
Anno 1600. die 27. Febr. quartam intra, quintamq; ma-
tur, Patre quidem Dn. JOACHIMO Wedige / Reip.
quondã huius Senatore amplissimo; Matre verò WEN-
DULA Nettelblades / summarum virtutum Fæminâ. Avô
paternus fuit JOACHIMUS Wedige / optimus apud
nos, & honoratissimus Civis; Maternus, Dn. HER-
MANNUS Nettelbladt / ipse quoq; Vir eximius, & Sena-
toriâ dignitate præstantissimus. Aviam paternam habu-
it, ornamentum sexus sui, ELISABETHAM Boltzen;
Aviam maternam, cognominè sibi TILSAM Wittings/
laudatissimam mulierem. Ut prodiret primùm *in dias Mi-
minis aurâs*, insita CONSERVATORI ejusq; Ecclesiæ
est per id lavacrum, absq; quo nemini, quæcum carne &
sanguine

sanguine nascatur (nascimur a. ita omnes) ordinaria fieri
salus queat. Postmodum & suapte indole, quæ ad nihil
non præclari prona erat, & providâ parentum curâ atq;
industriâ, iis adolevit virtutibus, & hac morum elegan-
tia, uti facile quemque in sui amorem pelliceret. Hinc fa-
ctum etiam est sanè, ut in tantam virginem, ubi jam *ple-
nis nubilis annis* foret, multorum certatim converteren-
tur oculi, à neminis a. quam ab JOANNIS STOVERI,
caperetur, ut qui inter procos omnium videretur di-
gnissimq; cui nuberet, & adeò quidem castè sanctèq; uti
non virginitatem tantum illibatam, sed ipsa etiam oscu-
la sincera eidem consecraret. Neq; profectò falsa
animi fuit. Novimus enim V I R U M & jurare
habemus, nemini omninò seu corporis, seu animi
inuitatas doctes respicias, secundum fuisse. Coiit igitur
eximiū par, cui ipsi cæli nuptias, sine dubio, destinave-
rant; nexusq; felicissimus extitit, quacunq; etiam ex par-
te consideres. Nam & pacatus fuit, ita ut utriq; Conjuges
nunquam in gratiam redirent, & alter alterum omni of-
ficio ac benivolentiâ demereretur. Et satis prætereà di-
turna mansit copula, ut quæ totos triginta annos dura-
ret, & ante novennium demum solveretur. Neq; sterilis
verò etiam torus fuit, ut quo bini filii nascerentur, JO-
ANNES JOACHIMUS, & CHRISTIANUS, quo-
rum iste satis jam, octennio abhinc, concessit, floren-
tissimus, & longiori vitâ dignissimus Juvenis; Ille per
DEI gratiam etiamnum superstes, strenuâ ad honores
gratia, ut viâ, propèq; adeò vel ab amplissimis abest di-
gnitatibus, uti (nisi nos omnia fallunt) ipsis eas jam ma-
nibus tenere videatur. Huic quidem juncta est uxor AN-
NA Neuhagens/elegantissima Pæmina, ex quâ nati tres
omninò filii, JOANNES CASPAR, CHRISTIANUS
MICHAEL, & JOACHIMUS FRIDERICUS, omnes
Vivi

Vivi valentesq; , & supremo desideratissimam *AVIAM*
honore, unà cum parentibus, profecturi. Cæterùm cur-
rante hoc anno , quùm ante eum ipsum de valetudine
non usq; ad eò conquereretur, variis obnoxia affectib9,
morbisq; impetitafuit. Hinc divexarunt miseram per-
tinacissimihypochondriorũ dolores; isthinc calculus;
mox colicæ passiones;tandem diarrhæa; quiq; plures id
genus insultus fuerunt, aut exerentia sese alio ex fonte
incommoda. Admodum profectò validum oporteat es-
se eum, qui debellaturus tot hostes sit ; quum satis præ-
clare rem gesseris, si vèl uni sis superandò. *NOSTRA* qui-
dem profectò minorum longè virium fuit, quàm ut non
fuecumberet tandem. Sarcinulas igitur septimo hujus
mensis d, collegit, atq; ita ex hac vitâ, in qua sexaginta jã
jam annos fuerat, excessit. Incredibile dictu, quantâ con-
stantiâ, fide ac pietate. Neq; n. malè mori poterat, quæ
sanctissimè semper vixerat, & nullam rem magis venti-
lârat unquam, quàm *MEAE THN ΘΑΝΑΤΟΥ*. Nil igitur hîc
scribemus aliud, quàm sic se in moriendo gessisse *PHILO-
SOPHAM*, uti satis id scribi aut memorari dignè nequeat.
Et hoc saltim unum referemus tamen, ex ore Pl. Rever.
DN. M. SWANTENII, presbyteri & collegæ in
DN. venerandi, acceptum; sic lubentem decessisse, ut mi-
raculi res instar habeât, & vix inventura sit fidem. Enim
vero, quum cæteri subtristes, gemebundi, lacrimabundi
circumfisterent, ipsa non secus ac in insaniam hominum
inveçta, clarissimâ voce canere, utramq; circa caput ma-
ducere , atq; ita media inter jubila triumphosq; exspi-
rare. Ex captivis *Sogdianorum* ad *ALEXANDRUM* Re-
gum , triginta nobilissimi, corporum robore eximio,
perducti erant: Qui ut per interpretem cognoscerent, jus-
su Regis ad supplicium trahi, carmen lætantium more ca-
nere,

tere, tripudiisq; & lasciviori corporis motu, gaudium
quoddam animi ostentare cæperunt. Admiratus Rex,
tanta animi magnitudine mortem oppetere. revocari eos
jussit, causam tam effusæ lætitiæ, cum supplicium ante
oculos haberent, sciscitatus. Illi, si ab alio occiderentur,
tristes morituros fuisse respondent. Nunc à tanto Rege,
victore omnium Gentium, majoribus suis redditos, ho-
nestam mortem, quam fortes Viri voto quoq; expete-
rent, carminibus sui moris, lætitiâq; celebrare. Quum in
barbaris tanta animorum imperterrita fuerit præsentia,
quum is vitæ tñ. terminus nil haberet solatii, nisi quod à
MAGNO decerneretur; multò animosior jure meritoq;
STOVERIA fuit, quum mortem immitteret is, qui foret
MAXIMUS, quiq; ipsâ interveniente, maximâ simul
Cælorum gaudia (quæ in Ecclesiâ propediem exclamabi-
mus) largiretur. Cæterum hoc ipso die componentur
Exuvia. Eas ipsas uti in locum deducatis suum, id verò
vestrarum fore partium, CIVES ACADEMICI, nove-
ritis. Ad præstandum itaq; officium non tã invitam9 aut
hortamur, quã confidim9 potiq; quẽ que tantã erga STÖVE-
RIANAM familiam benivolentiã fore. uti, nobis etiam
non monentibus. ultimum haud denegaturus honorem
sit *Ei MATRONÆ*, quæ & vivendo & moriendo su-
periozem vix habuerit ullam,
paucos pares.

Convenietur hora I. in
Æde Jacobæâ.

☞ : (O) : ☞

